

Před 75 roky skončila druhá světová válka

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXIII

ČÍSLO 242, KVĚTEN 2020

CENA 10 Kč

Největší zásluhu na osvobození Československa má Rudá armáda

Uplynulo už tři čtvrtě století od konce 2. světové války, nejhrůznější v dějinách, která si vyžádala na celém světě více než 70 milionů obětí. Žije ještě dost pamětníků této události. Přesto se v současnosti objevují snahy o falšování historie, o přepisování dějin a dokonce pokusy o změnu výsledků této války. Proto je nutno připomenout některá data a nepopíratelné skutečnosti.

Druhou světovou válku v letech 1939 – 45, podobně jako tu první v období 1914 – 18, vyvolalo Německo, usilující o ovládnutí Evropy a dalších oblastí. V Německu s hospodářstvím vyčerpaným válkou a poválečnými reparacemi, se dostal k moci nacismus – ideologie nadřazenosti německé „panské rasy“ a revanše za porážku. Vůdce této ideologie Adolf Hitler byl v roce 1933 zvolen říšským kancléřem. Rychlé obnovení německé-



Osvobození Prahy. Tank Rudé armády na Staroměstském náměstí

FOTO – archiv

ho hospodářství umožnila utajovaná pomoc velkého západního, zvláště amerického kapitálu. Některé politické síly Západu podpo-

řily takto obnovu německé vojenské síly, zaměřené k výbojům na východ podle tradičního německého imperiálního „Drang nach

Poděkování českým přátelům, jimž je památka našich předků svatá

V listopadu 2019 Nižní Novgorod navštívila delegace z České republiky, v níž byli novináři „Slovanské vzájemnosti“. Hosté se zúčastnili setkání – kulatého

stolu – se studenty Nižněnovgorodské jazykové univerzity. Byl jsem příjemně překvapen, když jsem uslyšel od hostů vyprávění o tom, že pro ně je taktéž závaž-

ná památka Velké vlastenecké války, že oni vystupují proti přenesení pomníku maršála Ivana Štěpanoviče Koněva, který se zúčastnil osvobození Prahy.

V naší rodině svatě ctíme památku předků, kteří zvítězili nad fašisty. Osobně je pro mne závažné vědět, že jejich činy nejsou v Evropě zapomenuty. Tomu odpovídá skutečnost, že můj pradědeček, starší seržant Ivan Sergejevič Smirnov, osvobodil Československo. Byl velitelem oddílu pluku Ústřední vojensko-technické školy cvičitelů Rudé armády, současným názvoslovím kynolog se psem, cvičeným na vyhledávání min. Zneškodnil tisíce min, byl v bojích raněn. Moje babička říká, že nerad vzpomínal na těžké roky. Prošel pěšky třetinu Evropy. Skoro nikdy nevyprávěl rodině, jak viděl jiné země. Jen jednou vzpomínal, že v Československu fašisté zanechali za sebou souvislá minová pole.

Sovětská vojska hnala nacistickou bestii do jejího doupěte, cestou osvobozující města a vesnice. Vpředu šli miněři, čistící cestu hlavním útvarům. Tu a tam se rozléhaly výbuchy, - to někdo z jeho druhů učinil poslední chybu ve svém životě. Každý pohyb, každý krok se mohl Ivanu Sergejeviči stát posledním. Ale on pokračoval ve vyprošťování smrtelných náleží z české země.

(Pokračování na s. 2)



Ivan Sergejevič Smirnov (vlevo) osvobodil Československo. Na snímku na frontové linii s přítelem

FOTO – rodinné album Jurije Golovina

Osten“. Tím Východem byl především po 1. světové válce vzniklý Sovětský svaz, jehož socialistické státní zřízení bylo „trnem v oku“ nadnárodnímu kapitálu. K moci se dostala Hitlerova nacistická strana s ideologií vyhubení „podřadných“ ras a národů, zvláště slovanských, a ovládnutí jejich území a hospodářských zdrojů. Přes nacisty hlášený antisemitismus (viz tzv. Norimberské rasové zákony) toto Německo podporoval přes přidružené firmy i židovský velkokapitál.

Za počátek 2. světové války je považováno napadení Polska Německem 1. 9. 1939, po vypovězení smlouvy o neútočení 28. 4. 1939. K oddálení očekávaného útoku

Německa podepsal Sovětský svaz s tímto smlouvu o neútočení 23. 8. 1939. Ze stejného důvodu po porážce Polska v říjnu 1939 Sovětský svaz obsadil území západní Ukrajiny a Běloruska, připojené k Polsku v r. 1921. (Polsko neutrpělo újmu, po válce bylo jemu vráceno původně polské území ve Východním Prusku.) Za skutečný počátek německo-nacistické agrese je třeba považovat Mnichovskou dohodu z 30. 9. 1938, jíž Anglie a Francie zradily svého spojence ČSR a odevzdaly Německu české pohraničí, a následně rozbití Československa a okupaci jeho západní části Německem 15. 3. 1939.

(Pokračování na s. 2)

Přízrak hnědých mloků na břehu Vltavy

Hanebné odstranění sochy maršála Sovětského svazu Ivana Štěpanoviče Koněva



9. květen 1945. Ivan Štěpanovič Koněv v „zajetí“ vděčných Pražanů v centru města

FOTO – archiv

Celý svět obchází strašidlo koronaviru a v Praze se z Vltavy vynořil – obrazně řečeno, přízrak dalších strašáků – hnědých mloků, před nimiž alegoricky varoval už Karel Čapek. Ale oni se objevili rafinovaně znova právě v předvečer 75. výročí porážky hitlerovského Německa a konce 2. světové války, osvobození Československa a našeho hlavního města, na kterém mají největší podíl vojáci sovětské Rudé armády. Vyrukovali právě v čase, kdy je v důsledku nouzového stavu kvůli epidemii koronaviru zakázáno lidem shromažďovat se, takže nemohli vyjádřit svůj rozhodný protest.

Ohromujícího stavu zbaběle a hnusně využila radnice Prahy 6 a 3. dubna nechala odstranit z náměstí Interbrigády v Dejvicích sochu maršála Sovětského svazu Iva-

na Štěpanoviče Koněva a dala ji odvézt do depozitáře. Vskutku podlý akt, jehož strůjci jsou starosta šestého obvodu hlavního města Ondřej Kolář (TOP 09) a jeho někteří servilní příkyvovači v zastupitelstvu. Proti jejich obrazoborectví zazněl nejdůraznější protest od Českého svazu bojovníků za svobodu, sdružujícího přímé účastníky vlasteneckého odporu proti nacistům a jejich potomky: „Jsme přesvědčeni, že jednání pana Koláře nese znaky neonacismu. Nejenže je výrazem pohrdání obětmi bojů proti německým okupantům. Je především výsměchem demokracii a občanům této země a zároveň zneužitím této krize, jejíž překonání vyžaduje jednotu celé společnosti. Lidská a politická malost tohoto činu je v této situaci zvláště zřetelná.“ (Pokračování na s. 2)

U NÁS DOMA • U NÁS DOMA • U NÁS DOMA • U NÁS DOMA

VÝZVA občanům České republiky

Vážené občanky a vážení občané, mládeži naší vlasti, přibližuje se významné 75. výročí osvobození naší vlasti od německé nacistické okupace a oslava Dne vítězství. Nejstrašnější válka světových dějin vyvrcholila před 75 lety porážkou nacistického Německa. Vyžádala si dosud největší počet lidských obětí, zmrzačených lidí, zničených celých rodin a obrovské materiální ztráty. Ať se to někomu líbí nebo ne, pro Československou republiku II. světová válka započala po Mnichovské dohodě odstoupením pohraničních území nacistickému Německu, Polsku a Maďarsku v roce 1938 a skončila příjezdem Rudé armády 9. května 1945 do Prahy, hlavního města Československa.

V srdci Evropy II. světová válka začala a také skončila na evropském kontinentě v květnu 1945. Po celé naší zemi existují desetitíisíce pamětních míst od pamětních desek počínaje, přes pomníky a památníky a také hroby obětí války jak hrdinů osvobozovacích bojů, tak nacistických represí. Řada těchto míst je v nedobrému stavu, jsou neudržovány, poškozeny, kolem nich je nepořádek a některé

jsou znesvěcovány vandaly. Obracíme se na vás proto s prosbou, abyste ve svých domovech pomohli o tato pamětní místa pečovat a přivedli k nim své děti, vnoučata a pravnoučata, aby se poučili o významu těchto pietních míst.

V posledních letech se stupňuje tlak a dochází k opakovaným pokusům přepisovat dějiny II. světové války dle not poražených. Tomu by hrdí občané České republiky, potomci těch, kteří se po boku spojeneckých armád a v domácím odboji, podíleli na porážce německého nacismu, neměli naslouchat a nahlížet bez odporu. Postavme se těmto pokusům a snahám o přepisování dějin.

Historické prameny se shodují na tom, že ČSR měla za období německé nacistické okupace přibližně 360 tisíc obětí. Z tohoto počtu řádově 200 tisíc obětí připadá na Čechy a Moravu. To není rozhodně málo. Na celém světě již několik let si v květnu pozůstali po obětech II. světové války (děti, vnuci, pravnuci a další příbuzní) připomínají jejich památku při pochodech tzv. Nesmrtelného pluku. Od roku 2016 takovéto pochody probíhají i v Praze a dalších městech České



Sovětský voják vztýčuje rudý prapor nad Reichstagem po dobytí Berlína – květen 1945 FOTO – archiv

republiky. Pochody „Nesmrtelného pluku“ ve městech České republiky připomínají oběti všech, kteří bojovali a umírali za svobodu Československa, Američany, Bulhary, Poláky, Rumuny, příslušníky národů tehdejšího Sovětského svazu a samozřejmě Čechoslováky v 1. čs. armádním sboru, obrněné brigádě a v domácím odboji i mezi partyzány. Letošní pochod Nesmrtelného pluku v hlavním městě Praze je připravován jako součást

velkého shromáždění vlasteneckých sil na den 8. května 2020 od 11 hodin na pražském Klárově. Toto místo má symboliku vítězství nad německým nacismem. Přes Klárov a Mánesův most se v ranních hodinách 9. května 1945 probíjaly jednotky Rudé armády za pomoci pražských povstalců a barikádníků do centra hlavního města Prahy přičemž měly i lidské ztráty. Někteří prošli peklem Velké vlastenecké války na území tehde-

jšího Sovětského svazu bez úhony, aby padli za naši svobodu na území Prahy.

Pomozte v letošním roce 75. výročí vítězství nad německým nacismem vytvořit v rámci sestavy Nesmrtelného pluku také náš český Nesmrtelný prapor. Pomozte rovněž vytvořit Nesmrtelnou rotu pražských barikádníků, která bude zařazena do pochodové sestavy českého Nesmrtelného praporu v sestavě Nesmrtelného pluku.

Shromaždiště bude na pražském Klárově, kde se vás ujmou pořadatelé. Místa zaujmete do 11 hodin dne 8. května 2020. S sebou mějte na formátu A4 fotografii (kopii fotografie) svého předka, který v době II. světové války bojoval proti německé nacistické okupaci. Fotografie nalepte na tvrdší podložku a opatřete asi 1 m dlouhou tyčkou, tak abyste při pochodu mohli fotografii držet nad hlavou. **Zatím není jisté, zda se pochod uskuteční, pokud potrvá nouzový stav v ČR.**

Věčná sláva všem hrdinům padlým za svobodu Československa v letech 1938-1945!

Čtrnáct občanských spolků sdružených do Vlasteneckého fóra ČR

Slovenským premiérem Igor Matovič

Prezidentka Slovenské republiky Zuzana Čaputová jmenovala 21. března ve svém bratislavském sídle novou koaliční vládu v čele s ministerským předsedou Igorem Matovičem (Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti – OĽANO). Ve vládě jsou čtyři politické strany: Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti, Svoboda a solidarita, Jsme rodina a Za lidi. Matovič se vyslovil na adresu bývalého pre-

miéra Petera Pellegriniho (Směr – sociální demokracie) s výtoku, že jeho vláda nezanechala ve skladech téměř žádné ochranné prostředky pro zdravotnický personál, což je časovaná bomba. Ještě před jmenováním Matovičovy vlády byla na Bratislavském hradě podepsána koaliční smlouva. Ve 150 členném parlamentu má vládní čtyřkoalice ústavní většinu 95 mandátů. (jel)

Přízrak hnědých mloků...

(Dokončení ze s. 1)

Jak také prohlásil Ulrich Schneider, generální tajemník antifascistické federace Fédération Internationale des Résistans – Association Antifasciste se sídlem v Berlíně, federace odstranění Koněvy sochy pokládá za politický skandál, „nepřekonatelný ve svém maloměstáctví a slabomyslnosti“. Tuto hanebnost odsuzují tisíce občanů naší země, mezi nimiž nechybí ani lidé ve Slovanském výboru ČR nebo Společnosti Julia Fučíka.

Velvyslanectví Ruské federace to označilo za cynismus. A vyslovilo „rázný protest proti vandalským činům odvázaných municipálních činitelů. Hodnotíme to jako krok, který není přátelský a který je v přímém rozporu se Smlouvou o přátelských vztazích a spolupráci mezi Ruskou federací a Českou republikou z roku 1993... Iniciátoři války proti památníkům zřejmě svými provokativními kroky za shovívavého přihlížení ze strany českého republikového vedení usilují o zhoršení celého komplexu rusko-českých vztahů. Demolice nezůstane bez příslušné reakce.“

To, že pomník byl sejmut nečekaně a v době nouzového stavu popudilo také prezidenta ČR Miloše Zemana. Jeho mluvčí Jiří Ovčáček řekl: „Pan prezident ostře odsuzuje pokoutní odstranění sochy maršála Koněva. Zneužití krizového stavu považuje pan prezident za morálně neospravedlitelné.“ Za pohrdání našimi osvoboditeli označilo odporný čin mocipánů z Prahy 6 Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska v prohlášení, podepsaném jeho předsedou Stanislavem Grospičem. Předsedkyně KV KSČM Praha Marta Semelová jej nazvala hanebným aktem za mimořádné situace, kdy není možno vyjádřit protest na veřejné manifestaci. Historik Josef Skála připomněl: „Vojska, jimž Koněv velel, vrátila mír a svobodu milionům. Tehdy je Praha zasypala políbkou a šeříky. Škoda, že hrdinství nemůže být selektivní – zachránit jenom ty, komu nechybí čest a svědomí. Zásluhy mužů, jimž velel Koněv, se netýkají jen Dejvic. Tak jako Rudá armáda nám nepomohl nikdo a nikdy. Co a kdo jí smí vzdávat hold, není v kompetenci pár konšelů.“

JAN JELÍNEK

Stranu 1 a 2 připravil a redigoval Jan Jelínek

Poděkování českým přátelům...

(Dokončení ze s. 1)

Kromě Československa můj praděd osvobozoval Ukrajinu, Moldavsko, Rumunsko, Maďarsko a Rakousko. V poslední zemi zahynul mladší bratr mé prababičky Ljuby, ženy Ivana Sergejeviče. Vojíku Vasiliji Alexandroviči bylo jen 18 let. Nedožil se 9. května 1945 sotva o tři týdny. Padl v boji blízko osady Svatá Koruna Rakouska asi 150 km od Prahy.

Starší bratr prababičky Petr Ponomarev byl tankista. Zúčastnil se bitev v Kurském oblouku a Jassokišiněvském oblouku, osvobozoval Budapešť a Bělehrad. Byl vyznamenán dvěma Řády Rudé hvězdy a dvěma medailemi Za odvahu. Přežil i požár v tanku. Prostřední bratr Anatolij byl pěšák, utrpěl zranění, na frontě bojoval od roku 1941. Obdržel vyznamenání – medaile Za odvahu, osvobozoval Rakousko. Na frontě bojovala i Sofie, sestra mé prababičky. Sama prababička pracovala v týlu.

Druhý můj praděd Sergej Kuzněcov dělal řemeslo, shodně se svým jménem – byl kovář. Pracoval v kovárně, nacházející se v chrámě Vzkršení. Za války sloužil u tankistů a zařazen k nim jako kovář. Přímo v poli a ohni boje opravoval poškozené pásy sovětských tanků. Byl vyznamenán Řádem Rudé hvězdy a medailí Za bojové zásluhy za zjištění pokusu o proražení německých vojsk z obklíčení. Jediným pradědem, kterého jsem poznal živého, byl Sergej Fedorovič.



Jurij Golovin – pravnucek Ivana Smirnova, osvoboditele Československa

Ještě dva moji pradědové zahynuli. Ivana Vasiljeviče prohlásili za nezvěstného. Po letech ho našli pionýři a byl pohřben ve vesnici Pěsočnoje Orlovské oblasti. Jeho smrtí ovdověla jeho žena, osiřelo pět dětí. Pradědeček Nazar Charitonovič Golovin je dosud veden jako nezvěstný. Je známo jen, že šel na frontu jako dobrovolník 22. června 1941. Nevrátil se z boje...

Jsem rád, že moji předkové nebojovali a neumírali zbytečně. Že jejich činy si pamatují lidé nejen ve vlasti, ale i v zahraničí. Společně naši dědové zlomili hřbet fašismu. My jsme povinni na to pamatovat!

JURIJ GOLOVIN,
přeložil JAN MINÁŘ

(Poznámka redakce: z dopisu je zřejmé, jakým obětí skoro v každé rodině Sovětského svazu byla vykoupena naše svoboda. Jakou hanebností je falšování dějin kolaboranty!)

Největší zásluhu na osvobození...

(Dokončení ze s. 1)

Nacistické Německo zahájilo útok na SSSR 22. 6. 1941. V období 1941 – 1943 dobyla německá armáda Ukrajinu a Bělorusko a byla zastavena před Leningradem (v němž zahynul 1 milion obyvatel) a před Moskvou. V roce 1943 dosáhla Rudá armáda rozhodujících vítězství v bitvách u Stalingradu a Kurska. Anglická a americká armáda uskutečnily otevření dlouho slibované druhé fronty až v r. 1944, když Rudá armáda osvojila své území a postupovala dále na západ až do Berlína. Hlavní tíhu války nesl jednoznačně Sovětský svaz. Právně nazvali jeho občané tuto válku Vel-

kou vlasteneckou. Zachránili svou zemi a všechny Slované, určené nacisty k vyhubení. Zvítězili za těžkou cenu 30 milionů obětí, celkem Slovanů padlo 40 milionů.

Nikdy nesmíme zapomenout, že jen na území Československa padlo 144 000 rudoarmějců. Válka skončila 9. května, kdy se v Praze ještě bojovalo a až příchod Rudé armády, která se probíjela od Berlína, boj ukončil. Odmítáme lži, šířené z Evropské unie, že 2. světovou válku vyvolalo Německo a Sovětský svaz. Ten byl obětí německé agrese a válka byla ze strany nacistického Německa vedena s cílem vyvráždit co nejvíce těch „podřadných“ Slovanů. Odmítáme

a nepřipustíme revizi výsledků 2. světové války pohrobky nacistů ze Sudetoněmeckého landsmansaftu. Ti, co dnes ze Západu vyvolávají hrozbu nové světové války a rozvracejí nezávislé státy, by si měli připomenout, jak skončil Hitler a jeho zruďná ideologie. Hrozbou je i snaha Německa ovládnout Evropu hospodářsky, když se mu to nepodařilo dvěma světovými válkami.

Věčná sláva Rudé armádě – osvoboditelce, československým odbojářům a všem spojencům ve vítězném boji s německo-nacistickým barbarstvím!

Docent JAN MINÁŘ,
předseda SV ČR

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

K otázce teorie slovanského socialismu

V loňském listopadovém a letošním březnovém čísle našeho listu jsme otiskli dvě části studie „K otázce slovanského socialismu“. Je dílem Kostjana Sergeje Ivanoviče, předsedy Běloruského slovanského výboru. Nyní v květnovém čísle novin publikujeme 3. část studie v překladu Hany Jelínkové.

Jádrem interslavismu je duchovnost slovanského světa

„Duchovnost je oddanost laskavosti, lásky, milosrdenství, soucitu a toleranci, svědomí, krásy, svobody a cti, věrnosti ideálům, touze odhalit tajemství bytí a smyslu života.“ (Slovanský sněm. Mozyr. „Bílý vítr.“ 2009)

Obecně lze říci, že interslovanství je spravedlnost. Tato spravedlnost spočívá v bratrské spolupráci a vzájemném porozumění, vzájemné podpoře slovanských národů patřících k slovanské civilizaci s ostatními civilizacemi. Stejně jako jiné civilizace musí také za rovných podmínek usilovat o spolupráci se slovanskou civilizací.

Na recepci uspořádané na počest prezidenta Československa E. Beneše 28. března 1945 J. V. Stalin řekl, že aby naši nepřátelé nemohli „vstát a zahájit novou válku, potřebujeme spojenectví slovanských národů“. (Kostjan S. I. Mír a jednotu Slovanům. Mozyr. „Bílý vítr.“ 2008). Toto spojenectví musí být rovnoprávné. Rovnoprávnost však předpokládá přesně definované smluvní závazky a vzájemnou odpovědnost.

Interslavismus stanoví konkrétní cíle – předcházet válkám mezi slovanskými státy, snažit se o slovanskou vzájemnou podporu na mezinárodní scéně a ve vnitřních záležitostech – vzájemně si pomáhat a více pozornosti věnovat hospodářské spolupráci, kulturní výměně, spolupráci ve vzdělávání, zdravotnictví a sportu a v dalších oblastech, neboli rozvíjet a udržovat slovanskou vzájemnost. Tím spíš, že interslavismus nezačíná z prázdné stránky. Má hluboké kořeny, které se jasněji a konkrétněji projeví v XVII. – XVIII. století. Předobrazem federace slovanských národů a interslavismu byla Rada pro vzájemnou hospodářskou pomoc a Varšavská smlouva.

Slovanský internacionalismus vyžaduje návrat „...k vlastním duchovním zdrojům, kořenům, bez ohledu na to, jak jsme se jim vzdálili“ (Platonov O. A. Boj za Rusko. Moskva. „Algoritm.“ 2006, str. 158.) Interslavismus je nástrojem pro rozvoj a posílení národních zájmů každého slovanského státu. Zájmů, které a priori nepřipouštějí žádné antagonistické konflikty a rozpory mezi nimi. „Každá civilizace existující na Zemi má vlastní ideály, v jejichž rámci se uskutečňuje její rozvoj a vytváří se vitalita společnosti, která nakonec určuje celou historii konkrétního etnika. Historická zkušenost ukazuje, že úspěch jakékoli země závisí na tom, nakolik její vláda, státní a veřejné organizace berou

v úvahu národní ideály“. (viz tamtéž, str. 474)

Samu podstatu interslavismu vyjádřil v roce 1938 německý filozof W. Schubart v knize „Evropa a duše východu“. Napsal: – „Nikoli Evropan, ale Rus má ono duševní směřování, s nímž může člověk být hoden svého předurčení. Je řízen absolutním, univerzálním vědomím, mesiášským duchem... V hlavních otázkách bytí by si měl Evropan brát příklad z Rusa a ne naopak. „pokud se chce (Evropan – SK) vrátit k věčným záměrům lidstva, měl by uznat rusko-východní hodnocení světa. Angličan se na svět dívá jako na továrnu, Francouz jako na salon, Němec jako na kasárna, Rus jako na chrám.“

Slovanům mír a jednotu!



Sergej Ivanovič Kostjan

FOTO – Eva Holečková

Slovanské právo potvrzuje kolektivismus moci

V samotném základu slovanského socialismu musí být slovanské právo. Dnes je překryto římským, magdeburgským-anglosaským, jehož základem je bible a židovské právo. Na základě toho nám Slovanům neumožňují, abychom se sami rozvíjeli a žili nezávisle podle zákonů svých předků. Mnoho našich vědců, od profesorů po docenty, se snaží všemožně zesměšnit ty, kteří hovoří o slovanském právu. Jednají tak buď kvůli pohodlnosti vlastního myšlení, nebo je jejich rozum atrofován marxistickým internacionalismem nebo již dávno neexistujícími evropskými hodnotami. Ale ve skutečnosti slovanské právo existovalo, ono oficiálně existuje od doby Jaroslava Moudrého. Jednotlivá ustanovení o slovanském právu lze najít u slavofilů sedmáctého až devatenáctého století. „ Rusko, Bulharsko, Slovensko, Česká republika, Chorvatsko. Svätý mnich (Prepodobnyj) Paisij Velichkovsky (1772 – 1794) vytvořil slovanskou sbírku „Laskavosti“ („Dobrotoljubija“).

Obzvláště cennou pro práci na slovanském právu je sovětská jurisprudence, stejně jako zkušenosti jurisprudence slovanských států, které byly součástí socialistického systému. Jurisprudence slovanských států nashromážděná v postsovětské a postsocialistické době má dostatek zkušeností. Čím může být tato zkušenost užitečná? Tím, jak nás, Slovany, na základě

římského, židovského, anglosaského práva vehnali do kapitalismu, do dobrovolného bezpráví a otroctví.

Jak jsme byli „legálně“ zbaveni práva na sebeobranu, možnosti žít podle svých odvěkých slovanských zákonů, založených na souřadnosti, mravnosti, kolektivismu a bratrské lásce. Tyto postsocialistické zákony umožnily nás, Slovany, bez překážek ničit, a my se tomu nemůžeme bránit, protože jsme zbaveni práva na obranu. Proto je dnes jako nikdy dřív tak důležité pečlivě prostudovat a zobecnit vše, co v dějinách Slovanů souvisí se slovanským právem.

Slovanské právo musí být postaveno tak, aby na žádné úrovni neumožňovalo uzurpování moci. Aby žádný úředník neměl právo ponižovat, pošlapávat důstojnost člověka práce, občana jako takového. Moderní slovanské právo musí rozpracovat mechanismus ochrany proti „kultu individualismu a osobního obohacení“ (Rogozin D. O. Nepřítel národa – lidu. „Algoritm.“ 2006, str. 158), který a priori zakládá pohrdání mezi liberály a jejich zlodějské moci vůči našim slovanským zákonům a tradicím a potvrzuje anarchii a morální rozvrat na všech úrovních moci. Slovanské právo, jehož jádro v průběhu minulých století, celým svým obsahem potvrzuje kolektivismus moci, nikoli ničení, ale kultivaci autority moci, kolektivismus, s přihlédnutím k prvkům soukromé ekonomiky.

Slovanské právo by nemělo být založeno na slovech, ale na skutcích, tj. jak de jure tak i de facto. Takový legislativní rámec, který by stvrzoval, že „moc existuje pro lidi, nikoliv lidé pro moc.“ Aby při

Německo modernizuje armádu

Letos má být německá armáda posílena, modernizována, aby splnila požadavky NATO na zvýšení výdajů na obranu. Program německé vlády pro stupňování zbrojení bundeswehru nabírá obrátky. Armáda dostane novou techniku. Za posledních pět let bylo pro ni



Den vítězství na Rudém náměstí v Moskvě. 9. květen 1945

FOTO – archiv

kritice moci ve všech jejích projevech nikdo nemohl tvrdit a obviňovat, že se jedná o kritiku státu nebo kritiku překročení moci, ale jedná se o boj proti privilegiím, která si vláda vytvořila pro sebe jako útok na základy státu. Aby se žádná vláda nemohla chovat k vlastní zemi jako ke svému soukromému majetku a žádný, ani nejvyšší postavený vládce se nepovažoval za panovníka, a neusiloval o panovnické doživotní pravomoci.

Dlouhodobé a důkladné studium slovanského člověka nám umožňuje prohlásit, že existuje řada sporů o původu a podstatě civilizací, a 21. století se vyznačuje jistou nezvyklou rozmanitostí jakési vágnosti, která nebyla pozorována v předchozích stoletích (Kalašnikov V. L. Filozofie, č. 11, Moskva. 2001, str. 158). To vše se děje proto, že neexistuje systematická sbírka zákonů slovanského práva, což umožňuje cizincům mluvit jménem Slovanů, nejčastěji těm,

kteří ve vzdálenější i současné historii pohrdali Slovanů a všemožně bránili sjednocení nejen východních Slovanů, ale také slovanského světa jako celku.

Právnické teoretiky, kteří rozpracovávají zákony, si musí uvědomit, že „zkušenosti systémové analytici si velmi jasně uvědomili, že existují různé úrovně složitosti a že pro každou úroveň platí vlastní druhy zákonů.“ („Slovanský sněm. Materiály 8. Mezinárodní slovanské vědecko-praktické konference „Slovanský svět: od pramenů k budoucnosti!“ Mozyr. „Bílý vítr.“ 2009, str. 20)

A to znamená, že slovanské právo musí vytvořit takovou sbírku zákonů, která by zabránila jakýmkoliv snahám o zasahování do života slovanských národů a států následujících nejméně 100 a nejvýše 300 let, aby žádná národnostní menšina nemohla rozsévat nesváry do slovanské civilizace.

Slovanům mír a jednotu!

na agresivní rétoriku Washingtonu a sídla NATO v Bruselu a zčásti i Berlína, bychom měli vycházet z předpokladu, že konečným cílem je příprava na vojenský konflikt s Ruskem,“ konstatuje novinař časopisu Contra Magazin Michael Steiner.

Dědo, myslím na Tebe...

Tradičně, na výročních vojenských přehlídkách na počest Dne vítězství, veteráni 2. světové války vždy zaujímají čestná místa na tribuně, kde jsou ti nejdůležitější a nejžádanější hosté. Nicméně jednou přijde den, kdy mnoho z nich, ať už kvůli věku anebo zdravotním problémům, nemohou opustit domov, a tak se zúčastnit slavnosti. Ale řešení je

vždy: pokud veterán nemůže přijít do průvodu, slavnostní přehlídka může proběhnout přímo u jeho domu. Vždyt nám, zatím relativně mladým a zdravým, zbývá jenom málo času, abychom jim ještě osobně vyjádřili vděčnost. 25. února letošního roku se první takový slavnostní průvod uskutečnil v Doněcku u příležitosti 94. narozenin Ale-

xeje Filipoviče Jundy. Veterána, který od roku 1943 sloužil na východní frontě, a v rámci plnění Jaltských dohod se účastnil vylovení na Kurilských ostrovech. K dnešnímu dni se v Doněcké lidové republice konalo již několik takových průvodů. K 75. výročí vítězství ve 2. světové válce jich je plánováno kolem třiceti.

zvezdaweekly.ru

Vatikán otevřel archivy

Rozhodl o tom papež František, který to oznámil u příležitosti 80. výročí od zvolení Eugenia Pacelliho (Pius XII.) na Apoštolský trůn. Vysvětlil svůj krok tím, když zdůraznil, že roky pontifikátu Pia XII. byly jedny z nejšmutnějších a nejtemnějších okamžiků dvacátého století spojené s druhou světovou

válkou. Rozhodnutí Pacelliho byla opakovaně tvrdě kritizována renomovanými historiky. Jako státní tajemník Vatikánu aktivně podporoval uzavření dohody s nacistickým Německem, která byla podepsána v červenci 1933. Mnohé jeho činy po zvolení na Apoštolský trůn vyvolaly také kritické výroky a publi-

kace badatelů dějin druhé světové války. Pontifik byl mimo jiné obviněn z toho, že se nikdy neodvážil přímo odsoudit nacismus a nepřerušil vztahy s režimy, které byly Hitlerovými spojenci. **ria.ru**

Stranu 3 připravili a redigovali Jan Jelínek a Miroslav Havlík

Neušlo nám I

■ Ruská výpočetní technika

Společnost AERODISK vyvinula nové systémy pro ukládání dat pod názvem VOSTOK, které pracují s domácími procesory Elbrus 8C. Většina použitých hardwarových komponent a elektroniky je vyvinuta a vyrobená v Rusku. Software je kompletně ruský. V únoru 2020 vzniklo konsorcium, které bude pomáhat ruským vývojářům radioelektronických zařízení a společně s orgány státní správy plánovat strategii vědeckotechnického rozvoje. **cnews.ru**

■ Trump souhlasil se schůzkou „Jaderné pětky“

Iniciativu ruského prezidenta Vladimira Putina na setkání zemí „Jaderné pětky“ podpořil americký prezident. „Donald Trump svůj souhlas s účastí potvrdil a návrh podpořil“ vysvětlil šéf ruské diplomacie Sergej Lavrov. Do „Jaderné pětky“ patří Rusko, Čína, Velká Británie, Spojené státy a Francie. Iniciativu schůzky již podpořili francouzský prezident Emmanuel Macron a prezident Čínské lidové republiky Si Ťin-pching. „Samostatně se bude řešit otázka místa a času konání schůzky“ dodal šéf ruského ministerstva zahraničí. Vyjádřil tak naději, že v blízké budoucnosti bude dosažen souhlas všech stran ke konání schůzky. S nálezem na svolání schůzky „Jaderné pětky“ vystoupil ruský prezident na světovém fóru k památce holocaustu v Jeruzalémě. Putin navrhl uspořádat schůzku v roce 2020, tedy v roce, kdy si svět připomíná 75. výročí konce druhé světové války a založení OSN. Podle Putina mohou a měly by být zakládající země OSN příkladem pro zachování míru. **vesti.ru**

■ Obchod mezi Ruskem a Čínou

Obrat zboží mezi Ruskem a Čínou za první dva měsíce roku 2020 vzrostl meziročně o 5,6 procenta na 17,1 miliardy dolarů, vyplývá to z údajů čínského hlavního celního úřadu. Čínský vývoz do Ruska za dva měsíce klesl meziročně o 15,4 % na 6 miliard dolarů, přičemž dočasně z Ruska do Číny vzrostly o 21,7 % na 11,2 miliardy dolarů. Za rok 2019 obrat mezi Ruskem a Čínou vzrostl o 3,4 % a dosáhl rekordních 110,75 miliard dolarů. **ria.ru**

■ Nová pravidla pro ruskou centrální banku

Rozšíření funkcí centrální banky v ruské ústavě podpořila pracovní skupina pro změnu základního zákona země. Oznámil to její člen Valerij Gartung. Ruská banka by podle novely měla zajistit podmínky pro hospodářský růst. V blízké budoucnosti bude iniciativa přezkoumána výborem státní správy a legislativou dolní komory parlamentu. Centrální banka by měla být zodpovědná za cenovou stabilitu a mírné dlouhodobé úrokové sazby pro rozvoj ekonomiky a tvorbu pracovních míst. Ruská banka je nyní podle ústavy zodpovědná pouze za ochranu a zajištění stability rublu a jedná nezávisle na jiných orgánech státní moci. **iz.ru**

Stranu 4 připravili a redigovali Miroslav Havlík a Jan Jelínek

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS



Setkání po válce

FOTO – archiv

Trestní stíhání za stržení Koněva

Ruský ministr obrany Sergej Šojgu požádal 8. dubna šefa ruské národní kriminální ústředny Alexandra Bastrykina o trestní stíhání lidí zodpovědných za odstranění sochy sovětského maršála Ivana Koněva v Praze.

Šojgu podle agentury RIA Novosti řekl, že „nejodůvodněnější“ úředníci na národní a místní úrovni nařizují ničení památníků připomínajících padlé sovětské vojáky. „Zejména byl dne 3. dubna 2020 z iniciativy starosty Prahy 6 Ondřeje Koláře odstraněn pomník maršála Sovětského svazu I. S. Koněva,“ prohlásil ministr a požádal Bastrykina, aby zvažil trestní stíhání lidí zodpovědných za „protiprávní činy“ při odstraňování pomníků jako je ten Koněvův.

Web Komsomolské pravdy napsal, že Češi budou muset najít lepší vysvětlení svého počínání, než že Koněv „neměl roušku“. Kolář totiž k odstranění Koněvovy sochy na Facebooku napsal: „Neměl roušku. Pravidla platí pro

všechny stejně. Ven jen s rouškou nebo jinou překrývkou úst a nosu.“ Tento ubohý žvást Koláře svědčí o jeho zpupné aroganci a hulvátství.

Je nutné připomenout, že poškozování a zničení vojenských hrobů a památníků se v Ruské federaci (RF) stalo samostatným trestným činem, za který hrozí vysoké pokuty a odnětí svobody až na pět let. Nedávno totiž ruský prezident Vladimir Putin podepsal zákon zavádějící odpovídající změny do Trestního zákoníku RF a Trestního řádu RF. Zároveň tento zákon bude postihovat zločiny, spáchané nejen v Rusku, ale i v zahraničí.

„To, co se stalo v Praze – a byl to zločin – se může stát dlouhodobým zdrojem podráždění v našich dvoustranných vztazích. Nepochybně to nezůstane bez odpovědi,“ řekla mluvčí ruské diplomacie Marija Zacharovová. „Udivuje bezradnost ústředních orgánů, které prostě nebyly s to usadit městské hodnostáře a přerušit tuto výs-

měšnou činnost, porušující mezinárodní závazky země.“

Jak sdělila agentura TASS Světlana Petrenková, mluvčí Vyšetřovacího výboru RF, tak výbor zahájil trestní stíhání kvůli stržení Koněvovy sochy v pražských Dejvicích, které je vedeno na základě článku o znesvěcení symbolů vojenské slávy Ruska. Petrenková nazvala postup některých zastupitelů Prahy 6 za cynický, který porušil závazky, obsahující dvoustranné dohody mezi Ruskou federací a Českou republikou.

Ministr obrany RF Sergej Šojgu vyzval v dopise ministra obrany ČR Lubomíra Metnara o předání Koněvovy sochy Rusku. „Žádáme vás, aby byl památník převezen do Ruské federace. Očekávám informace o místě a času předání. Pokud z toho vzejdou nějaké finanční náklady, jsme připraveni je uhradit“ stojí v dopise, jehož část zveřejnila ruská agentura RIA Novosti.

(ČTK, sputniknews.com a jel)

Zemřel maršál Dmitrij Jazov

Poslední sovětský maršál Dmitrij Jazov, bývalý ministr obrany Sovětského svazu, zemřel 25. února v Moskvě.

V roce 1979 – 1980 velel sovětským vojskům, rozmístěným v ČSSR. V srpnu 1991 se za dramatických okolností statečně postavil proti rozpadu SSSR. Byl za to penzionován a poté žalářován přibližně půldruhého roku v moskevské věznici. Roku 1994 dostal amnestii. Letos začátkem února Jazov obdržel Řád Za zásluhy o vlast třetího stupně. Vyznamenání mu předal ministr obrany Sergej Šojgu. Prezident Ruska Vladimir Putin vyslovil Jazovově rodině soustrast. Na kremelském webu maršála vyzdvihl jako „vynikajícího vojenského velitele a významného představitele legendární generace vítězů.“ **(jel)**



Maršál Dmitrij Jazov

Historické minimum uvězněných

Ředitel Federální služby výkonu trestů (FSVT) Alexandr Kalašnikov oznámil pokles počtu uvězněných. Zpráva zazněla na shromáždění FSVT v Moskvě. Za loňský rok se počet osob v nápravných

zařízeních snížil o 37 tisíc a činil 425 tisíc. „Opět deklarujeme dosažení nižšího počtu občanů, kteří jsou vedeni v institucích trestněprávního systému,“ řekl Alexandr Kalašnikov. **rg.ru**

Neušlo nám II

■ Síla Sibíře 2

Ruský prezident Vladimir Putin pověřil předsedu představenstva Gazpromu Alexeje Millera, aby zahájil projekt „Síla Sibíře 2“. Již druhý plynovod do Číny jí umožní stát se největším spotřebitelem ruského plynu na světě a odsunout tak na druhé místo Německo. Šéf Gazpromu informoval prezidenta o velkých zásobách plynu a možnosti až zdvojnásobit jeho dodávky na ruský trh. A proto garantovaný objem plynu ruské ekonomice umožňuje nasměřovat velké množství na export. Nyní se dodávky do zahraničí mírně snížily, ale po ukončení pandemie se zotaví. Nový plynovod „Síla Sibíře 2“ umožní dodávat plyn tranzitem přes Mongolsko na západní čínský trh v objemu 50 miliard m³ za rok. Rusko od prosince 2019 dodává do Číny plynovodem „Síla Sibíře“ 38 miliard m³ plynu ročně. **vesti.ru**

■ Koronavirus v Rusku

Stejně jako ve většině zemí světa i v Ruské federaci přijali rázná opatření proti šíření virového onemocnění COVID-19. Prezident Vladimir Putin v prohlášení na konci března sdělil občanům omezení a návrhy, které se jich budou v této souvislosti týkat. Vyhlásil nepracovní týden při zachování mzdy (později prodloužený na měsíc s doporučením zbytečně nevycházet z domova). Malým a středním podnikům navrhl poskytnout odklad placení všech daní kromě DPH. Požádal banky o posouzení možnosti odkladu splátek půjček jak pro občany, tak pro firmy. Na konci sdělení navrhl opatření, kterým by se zdanily odvody (příjmy, úroky, dividendy), které odcházejí z Ruska do zahraničí a dnes jsou daněny 2 %, odpovídající daní 15 %. Připomněl, že ostatní dnes platí daň z příjmu 13 %. Dále navrhl nastavit daň z úrokových výnosů bankovních vkladů nebo investic do dluhopisů fyzických osob přesahujících milion rublů 13 %. Ačkoliv v mnoha zemích je tento příjem zdaněn, v Rusku doposud není. **czech.mid.ru**

■ Koronavirus v Maďarsku

Maďarští vojáci přebírají kvůli opatřením vůči hrozbě koronavirem COVID-19 kontrolu nad tamními strategickými společnostmi. Celkem se na seznamu ocitlo 140 klíčových maďarských společností. „Akční skupina zodpovědná za zajištění bezpečnosti klíčových maďarských společností bude plánovat a organizovat výkon potřebných činností, které jsou nezbytné pro plynulý chod země. Učiní tak prostřednictvím oddílů ministerstva obrany,“ píše se na stránkách ministerstva obrany. Na seznamu akční skupiny je na prvním místě jediná maďarská atomová elektrárna, dále Maďarská národní banka, Budapešťská burza, železnice MÁV a autodopravce Volánbus, supermarkety Auchan, Maďarská pošta i Antenna Hungaria, telekomunikační firma, která zajišťuje televizní a rozhlasové vysílání v celé zemi. Spolu s nimi i další elektrárny, plynárny a vodárny, energetické a finanční instituce, zdravotnická zařízení i neziskové organizace. **ekonomickydenik.cz**

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Zachránce vězněných dětí před smrtí v Buchenwaldu

Vybráno z publikace Hany Kráčmarové

Před jistou smrtí zachránil děti. Přímo v koncentračním táboře Buchenwald. Devět set jich bylo garantovaně. Podle řady hodnověrných zdrojů však až kolem 1 300, židovského i jiných etnik. O život přitom šlo i jemu samému. Tak jako každému z buchenwaldských vězňů – a díky tomu, co vykonal pro dětské spoluvězně, ještě mnohem víc. V tom to měl ještě těžší než Nicholas Winton, jiný muž obdivuhodných zásluh. Ten převoz dětí od nás do Británie organizoval takřikajíc „legálně“ a sám „na svobodě“. Skromnost zdobila oba.

Ani Kalina (1902–1990) se, podobně jako Winton, svými zásluhami nijak nehonosil. Naplno tak vešly ve známost až díky těm, kteří zachránili. Teprve na sklonku 80. let minulého století, krátce před jeho smrtí. I většinu vyznamenání, českých i zahraničních, tak obdržel až in memoriam. Pro milióny Čechů zůstává Antonín Kalina neznámým hrdinou i dnes.

Jeho životní příběh je o prostém, nezištném, obětavém, otevřeném, statečném člověku. Vždycky myslel více na druhé než sám na sebe. Dovedl vzdorovat nepřizní osudu. Komunistou byl od mládí, už krátce po založení KSČ. Ke komunistickým ideálům se hrdě hlásil po celý život.

„Návrat nežádoucí“

Dne 28. září 1939 byl A. Kalina deportován z Dachau do koncentračního tábora Buchenwald. V té době zde bylo na 12 tisíc vězňů z celé Evropy, také sovětští zajatci, Židé, Romové a další. Do roku 1945 prošlo tímto táborem 240 tisíc vězňů a z nich 56 tisíc zahynulo. Buchenwald byl pracovním táborem válečného průmyslu, nacisté zde plně uplatňovali tezi „vyhladit při práci“.

Ke zvládnutí deseti tisíců vězňů působila v koncentracích vězeňská samospráva, podléhající esesmanům. I když se mezi jejími členy objevovali také kriminálníci, krutě nakládající se svými spoluvězni, převahu tvořili respektovaní vězni, kteří pomáhali ostatním. Tak tomu bylo zejména v Buchenwaldu, kde ovlivňovaly složení samosprávy ilegální odbojové organizace. Ty se snažily také provádět sabotáže při výrobě, tajně opatřovat zbraně, pomáhat nemocným vězňům. Vrcholným orgánem byl Mezinárodní táborový výbor, složený hlavně z komunistů a sociálních demokratů.

Tváří v tvář vražedné mašinerii

Nejohroženější byly v Buchenwaldu děti. V každém novém transportu bylo dvacet až padesát chlapců z celé Evropy, od tří do šestnácti let. Děti potřebovaly naléhavě pomoc, a tak se Kalina rozhodl shromažďovat je v jeho 66. bloku. Zpočátku se jeho nápad nesetkal s pochopením u vedení Československého národního výboru. Vznikly obavy, aby nacisté děti, soustředěné na jednom místě, snáze neposlali na pochod smrti. Ale

Kalina měl již všechno dobře promyšleno.

Pro tak velkou akci potřeboval spolupracovníky. Jedním z nejbližších se stal tehdy ještě nedostudovaný lékař Jindřich Flusser. V Buchenwaldu přibýlo hodně francouzských, belgických a holandských dětí a Flusser uměl francouzsky. S ostatními národnostmi se většinou Kalina domluvil. Aby unikli častým kontrolám esesáků, dal Kalina na blok 66 ceduli s obávaným nápisem tyfus. Flusser pomáhal také Kalinovi sestavit dva seznamy dětí. V tom druhém nahrazovali skutečná židovská jména vymyšlenými křesťanskými. Chlapcům pak zakázali přiznávat se, že jsou Židé, protože ty chtěli nacisté zlikvidovat. Po letech své poslání komentoval Flusser úsměvně, že vlastně udělal životní kariéru. „Stal jsem se blokšrajbrem v buchenwaldském malém lágru u Toníka Kaliny.“

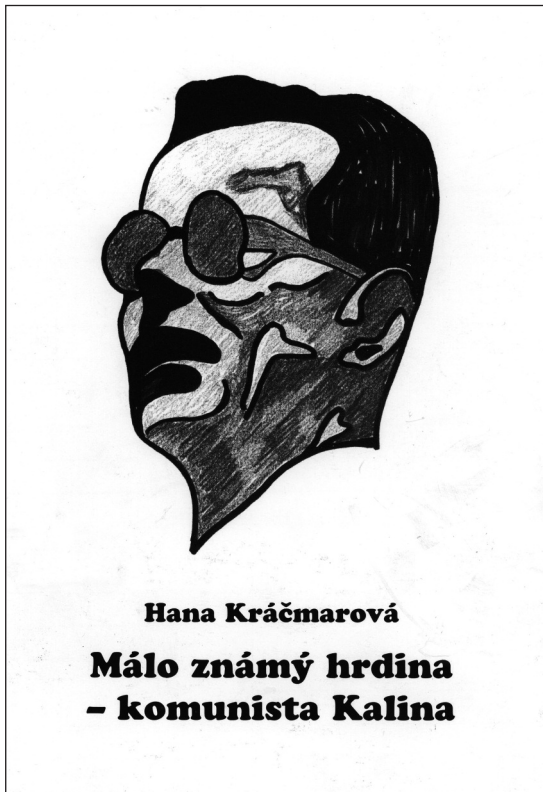
Při záchraně dětí se výrazně angažoval také Kalinův zástupce polský komunist Gustav Schiller a mnozí další. Kalina měl po dlouholetém pobytu v Buchenwaldu mezi vězni hodně kontaktů. Věděl, na koho se může obrátit, když byly děti nemocné i když pro ně sháněl oblečení, boty, přikrývky a další nezbytné věci. Nebylo to vůbec snadné, protože se jednalo o stovky kusů. Dokonce se mu podařilo opatřit pro děti i zvýšené dávky jídla. Významně pomáhal Mezinárodní táborový výbor.

V Buchenwaldu panovala mezinárodní solidarita a děti vězni pokládali za to nejceněnější. Mnoho z nich zachránil také již výše zmíněný německý komunist Robert Siewert, blízký přítel Kaliny. Vymohl u esesáků zařazení starších chlapců z bloku č. 8 do stavebního komanda pro údajný nedostatek zedníků. Podařilo se mu pro ně dokonce přes přísný zákaz zřídit ilegálně školu. Spolu se svými druhy vyškolili chlapce na zedníky, a zároveň je učili orientovat se i světovým názorově. A mladí učni unikli pochodu smrti. Za záchranu 159 dětí v Buchenwaldu byl posmrtně vyznamenán také Wilhelm Hammann, komunistický poslanec zemského sněmu v Hesensku, vězněný již od roku 1933. Rovněž dobře známý A. Kaliny.

Chlapci z dětského bloku č. 66 měli za sebou ty nejstrašnější zážitky. Většina z nich ztratila také své rodiče. Byli vděční za vlídné prostředí, které se jim v koncentráku snažili Kalina a jeho spolupracovníci podle možností vytvořit. A také za jídlo, protože měli stále hlad. Kalina pro ně sehnal např. balíčky od Červeného kříže, a to i od některých vězňů, kteří se jich dobrovolně zřekli. Staral se o ně jako by to byly jeho vlastní děti.

Určité možnosti pro záchranu vězňů, odsouzených k popravě, vy-

tvořil nálet spojeneckých letců na Buchenwald dne 24. srpna 1944. Zlikvidoval nejen některé zbrojní závody, ale i centrální evidenci vězňů. Spis odsouzeného na smrt se pak podařilo v individuálních případech vězeňským funkcionářům vyměnit za dokument někoho, kdo byl již mrtev. Leccos mohlo projít, protože nacistická Říše se hroutila a esesmani měli často jiné starosti než kontrolovat jednotlivá jména. Mnohdy se spokojili s tím, že souhlasil počet vězňů. Stateční odboj-



Hana Kráčmarová

Málo známý hrdina – komunist Kalina

ři byli ale stále v ohrožení vlastního života, nacisté vraždili až do posledního dne války.

Tímto způsobem zachránil A. Kalina například 6 belgických studentů – partyzánů ze svého bloku, kteří měli být popraveni. Na vlastní riziko je poslal do práce pod cizími jmény. Když je esesmani hledali, tvrdil jim, že v jeho bloku umírá denně na dvacet lidí, a tak opravdu zahynuli i pohřešovaní Belgičané. Radostné setkání s nimi pak Kalina zažil v roce 1948 při oslavě 3. výročí osvobození Buchenwaldu.

V osvobozené republice

Začátky mírového života nebyly pro děti, které tak strašně poznamenala válka, vůbec snadné. Mnohé se neměly kam vrátit, a tak se rozprchly do celého světa. Od některých dostával A. Kalina dopisy, které vyjadřovaly to, co napsal jistý Max: „Na tebe, milý Toníku, nikdy nezapomenu, všude, kde budu, budu o tobě vyprávět, že jsi k nám byl jako vlastní otec.“ Připomeňme ještě Felixe Weinberga, který se stal vědcem světového významu a na A. Kalinu s vděčností vzpomínal do konce svého života. Vyjádřil se o něm: „Byl to radikální komunist. Ale byl to především hluboce slušný, a hlavně čestný člověk.“ S nástupem studené války v roce 1948 se ale Kalinova korespondence s dětmi přerušila.

Největší zásluhu na vypátrání životních osudů A. Kaliny má český

reportér a spisovatel Stanislav Motl. Jeho kniha přibližuje také život blízkého dlouholetého Kalinova mladšího přítele a buchenwaldského spolupracovníka MUDr. Jindřicha Flussera. Vypráví i o jeho milé, později manželce, Juditě, a jejich rodině. Flusserova stručná charakteristika Kaliny zněla: „Český komunist. Vězeň od roku 1939. Jediný opravdový chlap, na kterého jsem si v životě sáhl.“ Flusserova vzpomínková kniha Život na úvěr, vydaná soukromým nákladem, byla také zdrojem poznání pro Stanislava Motla.

První, kdo se začal zabývat osudy Kalinových zachráněných dětí, pocházel z jejich řad. Byl to významný izraelský historik a spisovatel Robert Büchler, který se narodil na Slovensku v Topoľčanech. Kapitola o Antonínu Kalinovi obsahuje rovněž publikace Gay Blockové a Malky Druckrové Zachránce, vydaná již v roce 1992 v USA. Tyto americké autorky, které na podnět MUDr. Flussera navštívily v roce 1988 A. Kalinu, jak je uvedeno v Motlově knize, citují také Kalinova slova: „Jsem optimista. Kdybych jím nebyl, již bych nežil. Věřím v lidi. Bylo nutné věřit sám sobě a ti, kteří ztratili víru, byli sami ztraceni.“

Na svého zachránce Antonína Kalinu vzpomínají čtyři tehdy vězněné děti Naftali Ďuro Fürst, Pavel Kohn, Izrael-Laszlo Lazar a Alex Moskovice v dokumentárním filmu amerického producenta Steve Moskovice Kinderblock 66 – Návrat do Buchenwaldu z roku 2012.

In memoriam

Moskovicův film i úsilí zachráněných dětí, dnes už osmdesátníků, se staly podnětem pro ocenění A. Kaliny v Památníku hrdinů a obětí holocaustu Yad Vashem v Jeruzalémě. Dne 3. července 2012 byl udělen Antonínu Kalinovi in memoriam titul Spravedlivý mezi národy. Dostávají ho stateční lidé nežidovského původu z celého světa, kteří přispěli za druhé světové války k záchraně Židů. Je to cenné vyznamenání. Zůstává přitom ale pro nás nechvalným faktem, že ne my, ale Izraelci objevili a první ocenili neznámého českého komunistického hrdinu. Téměř čtvrt století po smrti byl Antonín Kalina vyznamenán také v České republice. Dne 28. října 2014 mu byla u příležitosti udělení státních vyznamenání v den výročí vzniku Československa prezidentem republiky Milošem Zemanem in memoriam udělena medaile Za zásluhy I. stupně. Poctu za něho převzal jeho synovec Jaromír Slavík. Ani poté však A. Kalina nevstoupil do širšího národního povědomí. Pro mediální svět jsou holt přitažlivější jiné celebrity než odvážný komunist.

Svého rodáka si začíná vážit město Třebíč. V červnu 2014 jme-

novalo Antonína Kalinu svým čestným občanem. Významnou událostí se stalo odhalení pamětní desky na budově bývalé židovské školy dne 23. září 2015. Zúčastnila se ho totiž vnučka A. Kaliny Alexandra Bodamer, která přiletěla z Ameriky. O hrdinství svého dědečka se dozvěděla až v poslední době náhodně z internetu, když začala pátrat po svých předcích. A o existenci vnučky nevěděli zase zahraniční ani čeští badatelé.

Sympatická Alexandra Bodamer poskytla při své návštěvě Třebíče také rozhovory regionálnímu tisku a rozhlasu, které jsou uvedeny rovněž na internetu. Vyprávěla mj.: „V Americe spousta lidí nevěří, že existovala druhá světová válka, ... že byl holocaust. Můj mladší syn se stará o to, aby se něco rozjelo. Osloví místní novináře v San Diegu a chce dědův příběh přiblížit co nejvíce lidem.“

Je potěšitelné, že Kalinův hrdinský osud zaujal také studentku třebíčského gymnázia Anetu Chytkovou. Umístila se s ním ve školním roce 2015/2016 na předním místě ve Středoškolské odborné činnosti a zpracovala ho i do krátkého filmového dokumentu a do knížky. Právě k mladým lidem by měly promlouvat statečné činy protinacistického odboje.

Podle stejnojmenné knihy Stanislava Motla, který je rovněž autorem scénáře, vznikl filmový dokument Děti Antonína Kaliny. Premiérového promítání v srpnu 2016 v Třebíči se zúčastnily i dvě ze zachráněných dětí. Naftali Ďuro Fürst přiletěl z Izraele a Pavel Kohn z Německa. Film vysílala také Česká televize 24. ledna 2017 u příležitosti Mezinárodního dne památky obětí holocaustu.

V den 115. výročí Kalinova narození 17. února 2017 byla v Třebíči v židovské čtvrti, která je na seznamu světového dědictví UNESCO, otevřena pamětní síň Antonína Kaliny. Jsou zde vystaveny věci z Kalinovy skromné pozůstalosti i dokumenty a fotografie z jeho života. Nechybí ani dlouhý seznam zachráněných dětí, mezi kterými je i řada významných osobností, dokonce dva nositelé Nobelovy ceny, Elie Wiesel a Imre Kertész. Antonínu Kalinovi byl rovněž věnován letošní ročník festivalu židovské kultury.

Ředitelka třebíčského Městského kulturního střediska Jaromíra Hanáčková se oprávněně domnívá, že by celkově měla být statečnému osudu Antonína Kaliny věnována daleko větší pozornost i velké filmové zpracování.

Antonín Kalina jako svoje poselství řekl dvěma americkým publicistkám: „Nechtěl bych, aby dnešní chlapci a dívky zažili třeba jen zlomek toho, co tenkrát děti v Buchenwaldu a měli stejný osud jako ony“.

Vydala Futura a. s. Praha jako účelovou publikaci pro ÚV KSČM

Stranu 5 připravila a redigovala Nataša Weberová

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Autentické vzpomínky Miloše Jakeše

Bývalý generální tajemník ÚV KSČ v letech 1987–1989

Kniha vznikla na základě několika desítek hodin rozhovorů, v nichž se Miloš Jakeš volnou formou vyjadřuje k jednotlivým etapám a událostem stoleté historie Československa a novodobé České republiky.

Uvádí, co se za čtyřicet let budování socialistické společnosti dokázalo a výsledky srovnává s hospodařením po roce 1989. Na základě faktů považuje období let 1970 až 1989 za neúspěšnější léta v historii samostatného Československa.

Snaží se prokázat, že převrat v roce 1989 nebyl rozhodně dílem skupiny disidentů, ale části bezpečnostních složek a několika skupin stranických funkcionářů, které měly, s pomocí tlaku ulice, donutit stávající stranickou a státní garnitu k odstoupení. Proto období let 1989 – 1990 charakterizuje jako přechod „od stranického puče ke kontrarevolučnímu převratu“.

Miloš Jakeš ve své knize ukazuje svůj pohled na jednotlivé události vnitřní i zahraniční politiky po roce 1989 až do roku 2019.

Jedná se tedy o autentické vzpomínky a názory bývalého generálního tajemníka ÚV KSČ Miloše Jakeše, které vycházejí v době třicátého výročí listopadových událostí v roce 1989. Jsou jeho osobním pohledem, se kterým se lze ztotožnit, nebo s ním nesouhlasit. Text je doprovázen řadou cenných a někdy i neznámých dobových dokumentů a neznámých fotografií.

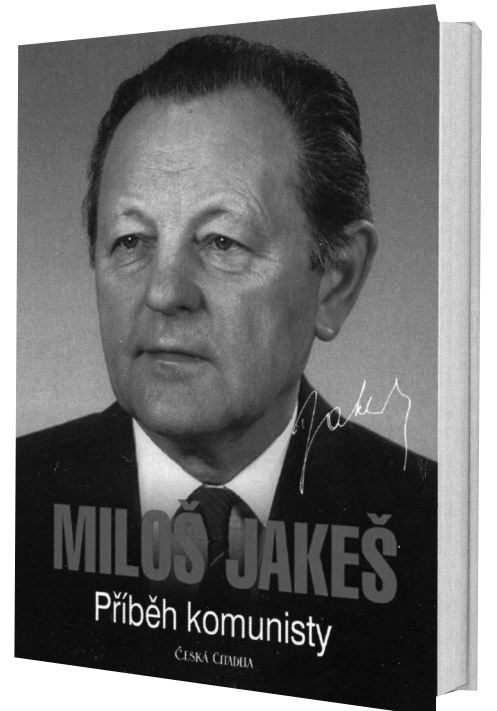
Kniha je doplněna „slovem občana“ Miroslava Polreicha, bývalého velvyslance při odzbrojova-

cích jednáních Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě ve Vídni, a dále slovem nakladatele – Petra Hájka.

Autentičnost knihy je dokumentována podpisem Miloše Jakeše na její obálce.

Možno zakoupit na www.ceskacitadela.cz

Sledujte nás na Facebooku @ceskacitadela a buďte první kdo se dozví o speciálních akcích a novinkách.



Šumavské lesy – jeden velký Boubín

Ne každý si hned představí, co šumavský Boubín znamená a představuje. Že se vlastně jednalo a jedná o malé lesní území, kte-

ré bylo a je ponecháno svému „žiti a osudu“, a to již za dob „zlatých komunistů“. Pravdou však je a navždy by mělo zůstat, že ostatní le-

sy byly spravovány v minulosti jak se patří. A předseda Vlasteneckého spolku M. J. Husa P. Svoboda, který v blízkosti těchto lesů vyrostl v šumavské malebné obci Zdíkov, vzdálené od lesní Kvildy asi 16 km... si proto rád připomíná naprosto čisté lesy, které při hledání hub neohrožovaly životy jak dětí, tak dospělých. To vše je však úplná minulost!! Třicet let od cinkání klíči se postupně šumavské lesy začaly podobat jednomu velkému Boubínu. A bylo jedno a je dodnes jedno, který šašek zrovna

řídil ministerstvo zemědělství a tedy i lesního hospodářství. Dnes jsou lesy pouze rabovány... těžbou dřeva... a ti, co dostávají za úkol co největší těžbu jako by říkali: Po nás ať přijde potopa, nebo konec všech lesů. O tom se jako při každoroční návštěvě Zdíkovy a „svých“ milovaných lesů přesvědčil předseda Vlasteneckého spolku MJH. Dochází k jedinému závěru a to, že situaci nemůže změnit žádný ministr zemědělství ani životního prostředí... - změna může nastat pouze při změně pří-

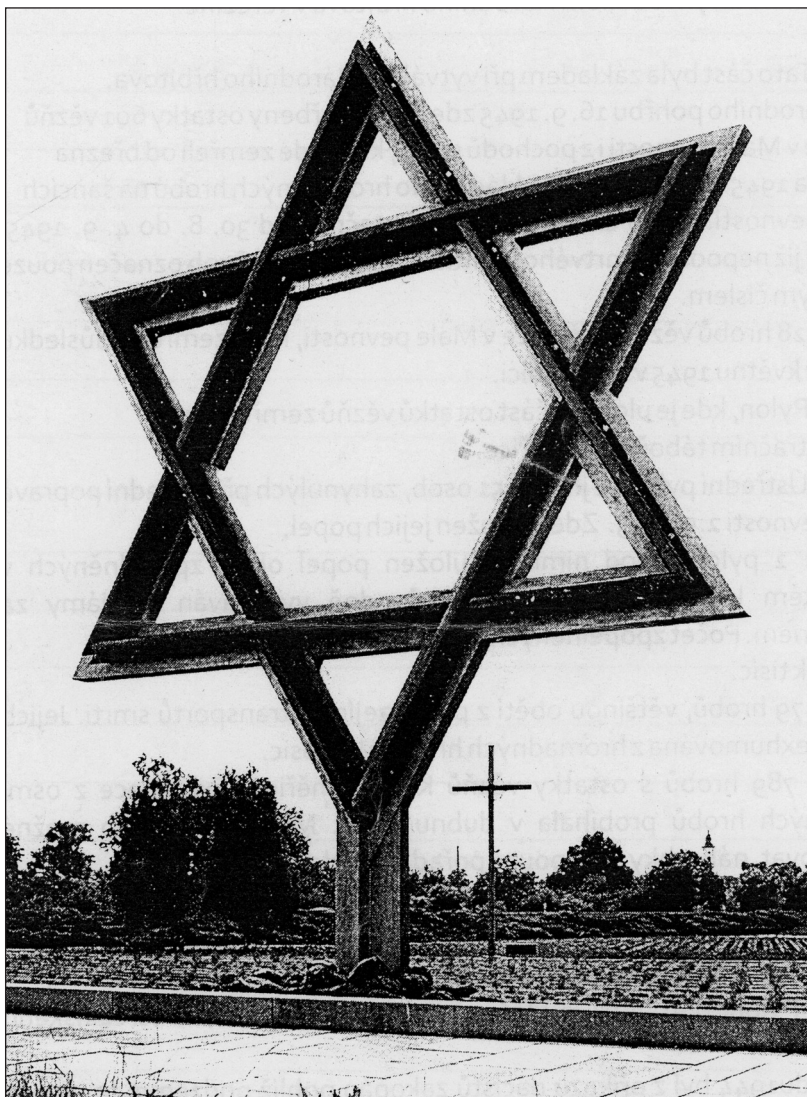
stupu českých občanů ke své zemi, ať se jedná o ministry, šéfy dřevařských závodů, nebo jen pracovníky, po kterých ona „spoušť“ zůstává. Přesto nezavrhneme myšlenku, že by si měli oba ministři někdy zajít do lesů kolem Kvildy a na vlastní oči spatřit onu zkázu. Rada navíc... měli by se však předem pojistit proti úrazu!!!

Předseda Vlasteneckého spolku Mistra Jana Husa v Teplících

Vybráno z měsíčníku tohoto spolku (nw)

Národní hřbitov v Terezíně

Budeme tady moci letos uctít s plnou pietou památku umučených vězňů?



Dominantu Národního hřbitova v Terezíně tvoří křesťanský kříž s trnovou korunou a Davidova hvězda.

Plocha, na níž se dnes rozprostírá Národní hřbitov v Terezíně, byla do léta 1945 polem. V období okupace naší zemi Německem je obdělávali vězňové z Policejní věznic gestapa v Malé pevnosti. Po skončení 2. světové války a osvobození ČSR bylo toto místo vybráno k důstojnému uložení ostatků osob zemřelých nejen v Malé pevnosti, ale i v nedalekém ghettu pro Židy a v koncentračním táboře v Lito-měřicích (poblíž Terezína).

Plocha se zaplnila hroby zejména v letech 1945–1946, ale i o mnoho let později sem byly ukládány ostatky zemřelých z těchto perzekučních zařízení jež zůstávaly dlouhou dobu neodhalené a skryté.

Na Národním hřbitově se nachází 2386 jednotlivých hrobů umučených vězňů a několik pylonů, pod nimiž jsou pochovány další tisíce mužů, žen i dětí, kteří zde našli smrt v letech 1942–1945. Celkem je zde pohřbeno na deset tisíc osob.

Přání k MDŽ

Vážená a milá soudružko, jsme upřímně rádi, že jsi u příležitosti Mezinárodního dne žen přijala naše pozvání k připomenutí si tohoto významného celosvětového svátku. S nefalšovanou úctou se skláníme před hrdinstvím žen ve válečných konfliktech, v zápasu za národní a státní suverenitu a sociální jistoty.

Naše ženy byly příkladem obětavosti při obnově poválečné republiky, budování spravedlivého společenského řádu a především péči a starostí o naše rodiny. Jste to právě vy ženy, které svojí láskou naplňujete naše životy štěstím. I všechny krásy přírody by bez přítomnosti žen byly jen poloviční.

To vše si připomínáme právě v těchto dnech, kdy stejně tak jako v minulosti chceme vám za to vše vyjádřit náš obdiv, úctu a upřímné poděkování.

Obvodní výbor KSČM, Praha 3

Letošní oslavy MDŽ skončily dříve, než pořádně začaly. Za vše hovoří tohle nádherné přání Prahy 3 (nw)

Sup a sokol

Letí si lúpežný sup, letí, letí, napokon zosadne uprostred skál pri sokolom hniezde a zakráka na sokola:

„V mene mojich práv, vypočuj ma!“

„Čo chceš?“ pýta sa sokol.

„Chcem ťa zabiť a zožrať“, povie sup.

„A prečo ti záleží na mojej záhube?“

„Aká hlúpa otázka a aký nedostatok vzdelania! Je mi tesno v rodnom hniezde, takže chcem zabíť tvoje, aby som mal kam umiestniť svojich mladších synov. Po druhé mám svoju vlastnú supiu politiku, ktorej prekáža tvoje bytie. Po tretie spievaš iným hlasom než ja a nemiluješ ma.“

„Hovoríš o mojom hlase, je taký, ako mi dal Boh a moje city? Prečo by som ťa mal milovať?“

„Na tom nezáleží. Viem len to, že mám právo zabiť a zožrať každého, kto ma nemiluje.“

„Takže, keby som ťa miloval, nezabil by si ma?“

„Ach“, povie sup, „keby si ma miloval, dal by si mi dobrovoľne

svoje hniezdo a rovnako dobrovoľne by si sa dal zožrať, aby sa moje telo mohlo trochu zaokrúhliť a stučnieť.“

„Takže by som neunikol záhube?“

„Samozrejme, že nie. Ale smrť ako dobrovoľná obeť by ti priniesla väčšiu česť!“

Chvilu bolo ticho.

„Čo má byť, stane sa...“ povedal potom sokol. „Ale povedz

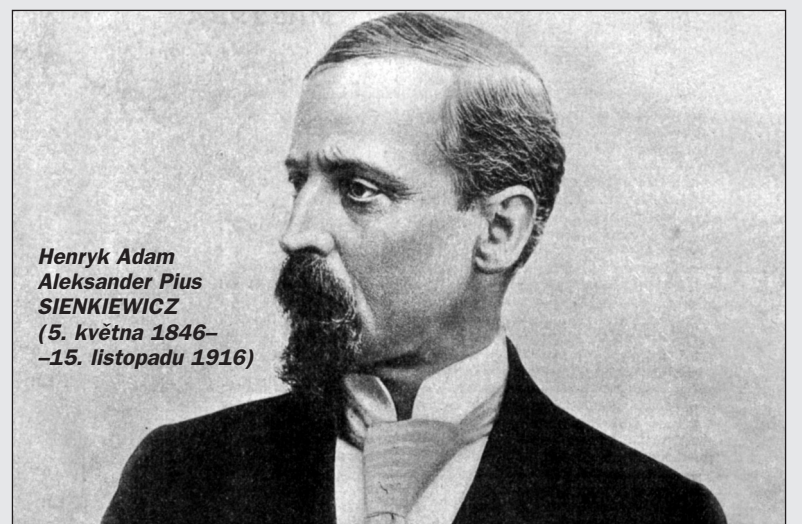
mi, môj drahý, kto ťa naučil takto uvažovať?“

Keď to sup počul, zdvihol hlavu a povedal s veľkou pýchou:

„Hlupáčik, vari nevidíš, že ma dva roky vychovávali v zoologickej záhrade v Berlíne?“

„Tak...“, povie sokol. „Nuž, potom moja nádej spočíva len v Bohu... a trochu aj v mojom zobáku!“

Henryk Sienkiewicz



Henryk Adam Aleksander Pius SIENKIEWICZ (5. května 1846–15. listopadu 1916)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Při obraně zrádné Francie se bili i Čechoslováci

Dne 1. 9. 1939 hitlerovské Německo napadlo Polskou republiku. O dva dny později mu Velká Británie a Francie vyhlásily válku. Čechoslováci v zahraničí byli snad jediní, kteří z toho měli radost. „Překvapilo mne kolik Francouzek se obléklo do smutečních šatů a to, že málokdo mával odjíždějícím záložníkům,“ popsal reakci Zdenek Kordina... „Francouzi na válku připraveni nebyli a válku nechťeli, nejraději by se jí vyhnuli...“ (Ladislav Valoušek).

Západní mocnosti „se založenýma rukama přihlížely zničení svého polského spojence“, napíše německý polní maršál Erich von Manstein v pamětech Ztracená vítězství. Začala tzv. podivná válka. Mezidobí, v kterém v Londýně a Paříži určité zainteresované kruhy čekaly zda si to v Berlíně pan Hitler a nacisté rozmyslí. Půjdou tím správným směrem, pro nějž v Německu byli přivedeni k moci, tedy k útoku na Sovětský svaz (Rusko).

V takovéto atmosféře začínají čs. činitelé v Paříži, tj. vyslanec Štefan Osuský a Čs. vojenská správa na čele s divizním generálem Sergejem Ingrem, jednat s francouzskými oficiálními institucemi. Výsledek představovala dohoda z 2. 10. 1939 o čs. armádě ve Francii. Během října začal vznikat také politický orgán našeho zahraničního odboje. „Mnichovské“ vládní garnitury Francie a V. Británie ani po událostech, které se staly od jejich zrady Československa v září 1938, své chování nezměnily. Tak je 17. listopadu 1939 ustaven Čs. národní vý-

bor (ČSNV). Hlavním jeho posláním dle sdělení francouzského ministerstva zahraničních věcí měla být záštita realizace zmíněné dohody. Dne 20. 11. 1939 ČSNV uznala rovněž britská vláda.

Za formační středisko našeho vojska zvoleno jihofrancouzské Agde a okolní místa u pobřeží Středozemního moře. 28. 9. 1939 zde vznikl 1. čs. náhradní prapor. Impuls početního růstu přinesla mobilizace vyhlášená ČSNV. Vztahovala se na čs. občany – krajany, usazené ve Francii nebo v zemích pod francouzskou správou. Dověšením organizační struktury se stalo ustavení velitelství 1. čs. divize v polovině ledna 1940. Velitelem byl jmenován divizní generál Rudolf Viest, jehož ze zdravotních důvodů v červnu vystřídal brigádní generál Bedřich Miroslov (Neumann). Koncem května 1940 čítal stav divize 11 405 mužů.

Stejně jako v Polsku vstoupili i ve Francii jako první čs. vojáci do boje naši letci. Do poloviny roku 1940 se jich tady postupně shromáždila tisícovka. Pro nevyjasněné postavení byli zařazováni k útvarům Armée de l'Air. Kvůli liknavosti a byrokratismu se z výcvikových středisek do operační činnosti na západní frontě (prosinec 1939 – červen 1940) dostala jen něco více než desetina z nich. Za neobyčejně složitých podmínek zvláště stíhači dosáhli pozoruhodných úspěchů. Celkem dobyli ve vzdušných soubojích 158 vítězství a provedli mnoho úspěšných napadení pozemních cílů. Hned v prvních dnech německé ofenzivy na západě (10. a 11. 5. 1940) se



Anglie, 9. prosince 1940. Prezident E. Beneš vyznamenává čs. vojáky za boje ve Francii. Mezi vyznamenanými jsou i Jozef Gabík a Jan Kubiš, aktéři atentátu na Reinharda Heydricha FOTO - ARCHIV

vyznamenal rotmistr František Peřina sestřelením sedmi nepřátelských strojů. On a kapitán Alois Vašátko patřili mezi nejlepší spojenecké stíhače bitvy o Francii. 110 čs. pilotů v jejím závěru tvořilo třetinu francouzských bojujících stíhačů. Čs. letectvo přitom ztratilo (létající a pozemní personál) 27 mužů (padlých, zahynulých při výcviku a nehodách). Včetně slavného mistra letecké akrobacie kapitána Františka Nováka, podlehnulšího žaludeční chorobě 27. dubna 1940.

Teprve nyní konečně došlo k možnosti zřízení samostatné čs. letecké části. Aktu, na něhož se tak dlouho čekalo. Avšak zůstal již jen formální záležitostí. Francouzská kapitulace (22. června 1940) těžce získaný výsledek zmařila. Leo Anderle, nacházející se v severoafric-kém Tafariou, jako většina čs. letců nestihl do bojových akcí zasáhnout, si 20. 6. zapsal do deníku: „Ve Francii se zapalují letadla, protože tam nemají piloty a my zde čumíme, protože nemáme letouny. Vše prchá ve zmatku a vyprávějí se hrůzy z fronty. Ale když přijdu do jídelny, tak je tam řev a veselo, jako kdyby Francouzi Němce porazili. Rozhodně to nemohlo dojít jinak než ke zkáze. Tak krásná a bohatá země, a tak prohnulý národ...“

Pod německým náporom se záhy vzdalo Nizozemí a vzápětí i Belgie. Příslušníci čs. pozemní jednotky sledovali dramatický a nepříznivý vývoj událostí s obavami. Čs. divize nebyla ještě pořád jednotně plně vyzbrojena ani secvičena. Proto začátkem června 1940 se vytvořila tzv. divizní pě-

chota o dvou plucích (5000 mužů). Velitelem sestavy byl brigádní generál Jaroslav Znamenáček (Čihák), na čele 1. pluku stál plukovník Jan Kratochvíl a 2. pluku velel plukovník Jan Satorie. "Mám v živé paměti nástup motorizovaných jednotek doma o mobilizaci. Co to bylo za nádherné vojsko! A zde – čtvrtina z nás nemá blůzy a jde na frontu ve svetrech, ale zato s vázankou," vzpomínal Jiří Osoloběh.

Ve dnech 11. a 12. 6. 1940 se oba pluky přesunuly do pásma 7. armády východně od Paříže. Dorazily tam v okamžiku rozkladu francouzské bojeschopnosti a počátku bezhlavého ústupu. Naši vojáci tudíž byli nuceni soustavně vést boje na zadrženou a zaujímat obranu z chodu. Přesto jim svěšené úseky drželi statečně (Gien, La Ronce – St. Gondon) a stahovali se často až poslední, když nebylo zbylí. Padlo, bylo raněno nejméně 400 Čechoslováků a mnoho set zůstalo nezvěstnými.

Válečné působení čs. divizní pěchoty ve Francii zakončil nesmírně vyčerpávající tři sta kilometrů dlouhý ústup od řeky Loiry k mořskému pobřeží, z dosahu postupujících německých kolon. Uskutečnil se 19. – 23. června za náletů Luftwaffe, při prodírání se chaosem dezorientovaných francouzských vojáků a desetitisícových civilních mas, přehajících před okupanty. Oba již značně prořídil pluky se sešly v Nontronu. Poté odjely přes Narbonne do přístavu Sète, aby po odevzdání zbraní Francouzům nastoupily evakuaci do Anglie.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Války mu vzaly rodinu, našel ji po 42 letech!

Poté co narukoval do války, si rodina myslela, že zemřel. On však zůstal na druhé straně Evropy, kde se usadil. Téměř půlstoletí trvalo, než se mohl vrátit a spatřit svého syna. Příběh Josefa Kefurta je tak podivný, že se zdá až neuvěřitelným. A přece se stal.

Josef přeběhl k Rusům

Tajuplné životní osudy rodiny Kefurtových se začaly psát před první světovou válkou. V pražských Čakovcích, které tehdy ještě pražskými nebyly, se staral o zeleninu a květenu místní zahradník Kefurt se svým synem Josefem. I jeho poklidný život plný vůně a barevné krásy změnil 28. červenec 1914. V tento den vyhlásil císař František Josef I. válku Srbsku.

Mladý Josef Kefurt musel narukovat společně se svými kamarády hájit zájmy mocnářství. Rozloučil se se svou láskou, slečnou Čvančarovou. Zatímco on budoval zákopy, ona mu porodila syna Josefa, který dostal její jméno. Slečna Čvančarová měla ale potíže se zrakem a později oslepla úplně. Byla v ústavním léčení a její syn zůstal u dědečka Kefurta v Čakovcích. Pro něj to byla platná pomoc a náhrada za jeho vlast-

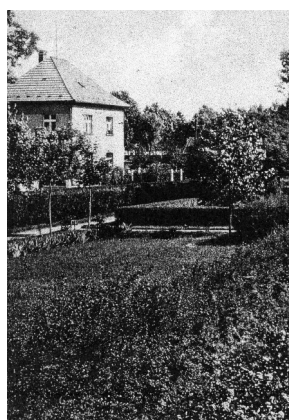


Čakovický kostel, podle kterého se Josef Kefurt orientoval po návratu. Dobová pohlednice

ního syna Josefa, který se z války, jako většina mladých chlapců, nevrátil. Osud však zařídil vše obráceně. Josef Kefurt žil. Po útěku z rakouské armády přeběhl k Rusům. Dostal se do vesnice, kde mu ale místní řekli, že všichni zběhové budou po návratu zastřeleni. Josef dostal strach a o návrat už nestál. Navíc se tam seznámil s vdovou po ruském vojínovi, která byla již matkou tří dětí. Začal znovu zahradničit, dělat otce třem dětem a manžela nešťastné vdově.

Smrtící bombardování Čakovic

Až po druhé světové válce napsal ruský čakovický učitelce



Park, kde se dozvěděl, že ho již pohřbili FOTO - archiv

Vlastníkově. Na odpověď čekal s netrpělivostí mnoho dní. Až na jednu příšla. Paní Vlastníková mu odepsala a barvitě vylíčila i tragédii rodiny Čvančarovy z roku 1945. Po smrti Josefova otce, starého pana Kefurta, převzal zahradnictví v Čakovcích jeho vnuk Josef Čvančara (syn Josefa Kefurta). Ten měl už v době 2. světové války dvě malé děti. Dne 25. března 1945 postihl oblast kolem Čakovic nálet a celá rodina Čvančarovy se schovala před bombami do prázdného bazénu. Pan Čvančara si ale na poslední chvíli vzpomněl, že v kuchyni nechal protektorátní osobní průkazy. Vylezl z bazénu a odběhl do nedalekého baráčku.

děl opět svou vlast i Čakovice, kde prožil dětství. Přijel z Prahy trolejbusem až k železničnímu přejezdu. Směr další cesty určil podle věže místního kostela. Ta jediná totiž zůstala stejná, zbytek obce se totiž změnil k nepoznání. Je až nepředstavitelné, jaké asi pocity má člověk, který se vrací do svého rodného města po dvaadvaceti letech. Takřka nic nebylo takové, jaké bylo, když těmito ulicemi odcházel na bojiště 1. světové války. Josef se tedy vydal cestou ke kostelu. Než však k němu došel, prohlédl si v městském parku i sochu Jana Husa. A tam pod reliéfem ruského legionáře objevil i své jméno. Okamžik, kdy se mu

Zapomnětlivost mu zachránila život. Ve vteřině se stal vdovcem. Manželku i obě děti roztrhala exploze bomby, která zasáhla přímo jejich úkryt.

Na pomníku viděl své jméno

Snad pod vlivem této zprávy se rozhodl Josef Kefurt požádat sovětské úřady o povolení cesty do naší republiky. Po 42 letech, v roce 1956, uvi-

řed očima promítl celý život. Nakonec ale cíl své cesty našel. Po šťastném shledání se synem, kterého viděl poprvé v životě, v jeho dvaadvaceti letech, se rozhodl k návratu do vlasti. Odjel zpět do Sovětského svazu. Po projednání všech formalit se těžce rozloučil s dospělými dětmi, které vychoval, se ženou, se kterou prožil největší část života, a vrátil se zpět do Čakovic.

Šťastný konec smutné lásky

Jeho stará láska a matka jejich syna, již slepá, žila v té době se svou ošetřovatelkou v pražských Holešovicích. Celý život se živila hrou na harmoniku. Hrávala s houslistou, také slepým. Angažoval ji dokonce i režisér pro výstup ve filmu. Po smrti partnera prožila své stáří právě v Holešovicích. Tam ji také našel Josef Kefurt. Tak, jak ji viděl v roce 1914, když musel narukovat do c. k. armády, viděl ji i téměř po půl století. Jako by to všechno byl jen ošklivý sen, ze kterého se právě teď oba probudili. Josef se ke své lásce nastěhoval a společně žili až do její smrti.

JAROSLAV SVOBODA

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek.

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Evropa na rozcestí

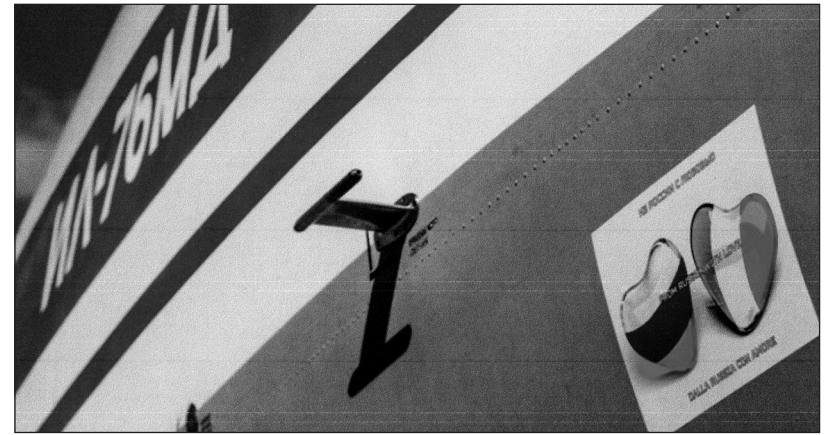
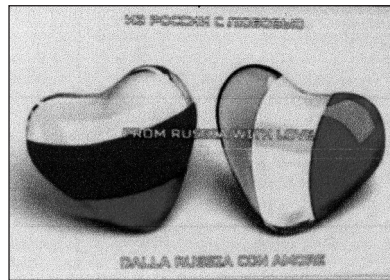
Svět postihlo neštěstí, celé krajině napadl nebezpečný virus a útočí na lidi bez rozdílu. Ačkoliv jsme zde v Evropě měli čas na přípravu, protože nákaza propukla „daleko“ v Asii, nepodařilo se nám tuto „výhodu“ plně využít.

Svět je dnes více globální, více propojený než dříve a virus toho naplno využil a využívá. Po epicentru v Číně se usadil ještě v Íránu a také v Itálii. Itálie, moderní stát, člen Evropské unie a NATO, zvládá tuto hrůzu hůře než donedávna všemi médii očerňovaná Čína. A právě tato Čína, ještě spolu s Rusí a, světe div se, s Kubánci, pomáhá této jihoevropské zemi v nerovném boji. Člověk se musí ptát, jak je možné, že tyto, dle médií zaostalé, nemoderní země dokázaly takto rychle zareagovat a jako první nabídnout pomocnou ruku? Jak je možné, že NATO místo toho, aby pomáhalo s přesuny zdravotnického personálu a materiálu do nejvíce postižených oblastí, organizuje přesuny vojáků

na vojenské cvičení do Evropy, která je v karanténě? A přitom v roce 2014 v reakci na sjednocení Krymu s Ruskou federací NATO vytvořilo Síly velmi rychlé reakce, jejichž úkolem kromě plnění různých vojenských misí má být také pomoc v civilní ochraně. Jak je možné, že představitelé EU místo toho, aby rychle vytvořili společný mechanismus proti šíření nákazy, ještě kritizují jednotlivé národní vlády za jejich správná rozhodnutí o uzavření státních hranic?

Celé to může svědčit o tom, že jsme stejně jako kdysi Indiáni v Americe, my lidé na Západě, podlehlí opojení blyskavých sklíček pohodlného žití a vzdálili se na míle daleko od skutečného života. Žijeme v umělém světě velkoměst na chodbách institucí a obchodníků hlavami ponořeni ve virtuálním prostředí skrze obrazovky chytrých telefonů. A tyto „zaostalé“ země ukázaly, že se těmito bezcennými sklíčky zatím nenechaly zcela oblafnout. Že si nejnemohoucí dokáží užívat života, ale také

myslí dopředu. Rusové vyslali do Itálie špičkové odborníky a techniku svých vojsk – radiační, chemické a biologické ochrany. Mezitím, po Rusku, Číně a Kubě do Itálie poslala na pomoc 30 doktorů dokonce už i Albánie, jedna z nejchudších zemí kontinentu. Co se nám to skládá za obrázek? Může mít pravdu turecký novinář Mehmet Ali Güller? „Zprvu, v určitých kritických okamžicích se ukazuje, že země, které se považují za vyspělé, ve skutečnosti takové nejsou. Za druhé, existují zásadní rozdíly mezi Spojenými státy a zeměmi EU, které uvádějí, že „zisk je na prvním místě“, a ostatními zeměmi, které kladou lidské



Informace k fotografiím – operace pro přesun specialistů a materiálu do Itálie byla nazvána „Z Ruska s láskou“

zdraví na první místo. Co tlačí Čínu, Kubu a Rusko, aby pomohly Itálii, zatímco země G7 a EU ji nepodporují? Dlouhá analýza není nutná, Čína a Kuba jsou socialistické země a Rusko, i když takové již není, si zachovalo určité rysy zděděné po SSSR. Malá Kuba, oponující americkému embargu, ukázala, jak je silná. Přijala u sebe anglickou loď, kterou žádná země nepustila kvůli nemocným pasażérům s Covid 19 a zahájila jejich léčbu. Kapitalistický systém není schopen v nouzovém stavu vyřešit problémy, protože se primárně zaměřuje na dosahování zisku. Státy žijící v tomto systému podnikly

technologické kroky, vytvořily nejnovější zbraně a rakety, ale pro vlastní občany nemají roušky, nemají přístroje, poskytující umělé dýchání. Naproti tomu socialistický systém vychází z myšlenky, že na prvním místě je člověk, národ, společnost. Odhalila tato epidemie pravou tvář západní společnosti? Dokáže se o sebe Evropa postarat? Anebo opravdu vidíme v přímém přenosu začátek konce liberálního kapitalismu, tak jak ho ozvučili prezidentí Putin a Macron? Zcela jistě nás po této epidemii čeká jiný svět. Jaký bude? To záleží do značné míry na každém z nás. MIROSLAV HAVLÍK

Květen 1945 Na Smetance

Koncem války se škola Na Smetance stala kvůli své poloze přímým účastníkem Květnového povstání a bojů o pražský rozhlas.

Takto na tuto historickou událost vzpomíná v článku pro časopis Reflex pan Stanislav Motl:

Jako první se na pomoc českému rozhlasu rozjela skupina českých policistů. První z nich, který padl uvnitř budovy, se symbolicky jmenoval Svoboda. Řady obránců rozhlasu rostly. Jejich skupiny

hem školy objevuje několik Němců a mávají bílým praporem. Vyjednávají se na ulici. Do toho přicházejí dva čeští důstojníci a sdělují, že je sjednáno příměří. Zdálo se, že Na Smetance je rozhodnuto. Chyba lávky. Němci pouze získávali čas.

V pondělí 7. května stále ještě není ukončeno jednání o kapitulaci posádky Na Smetance. Němci vyčkávají a čas od času jejich zbraně rozsévají smrt. Vyjednávat přichází štábní kapitán Kopecký

u hlavního vchodu pamětní deska.

Na základě vzpomínek pamětníků jsme zjistili, že Na Smetance bylo zřízeno ubytování pro repatrianty ze všech koutů Evropy. O válkou vyčerpané a strádající se starali dobrovolníci. Mnozí z repatriantů zde umřeli na následky podvýživy a nelidských útrap i přes obrovské úsilí dobrovolníků. Dodnes musíme obdivovat jejich odhodlání a statečnost.

Jedním z žáků byl tehdy také Jiří Ješ, později dlouhodobý rozhlaso-

Pražské konceptuální fórum

Konference, konající se v lednu v Praze, naplnila celý sál v ulici Politických vězňů. Základní témata byla – Jak uvádět Koncept občanské (sociální, společné) bezpečnosti (KOB) do praxe a Československo: historická perspektiva. A tak nebylo divu, že účastníci, ale i přednášející, přijeli jak z Čech, tak i ze Slovenska.

KOB a její teoretická základna Dostatečně všeobecná teorie řízení (DOTU) pohlíží na společnost jako na supersystém (systém, tvořený analogickými, ale ne totožnými prvky) s důrazem na řídicí procesy v něm probíhající. Snaží se identifikovat faktory, které použitím jiných metod analýzy, zůstávají skryté a tím hodnotit procesy ve společnosti, které se zdají být náhodné, neřiditelné, jako procesy samofidující se anebo řízené z vnějšku. Tedy řízení, které není formováno samotnou společností a ve prospěch většiny jejích členů. Cílem Konceptu je umožnit lidem pochopit podstatu moci, podstatu probíhající procesů ve společnosti a jejich řízení, vytyčení cílů a vytvoření koncepce k jejich dosažení. Na konferenci byly mimo jiné představeny knihy J. Šifřina „Bůh synergie“ a český překlad V. Pjakina „O světě křivých zrcadel“. Jiří Šifřin je český autor a badatel, v knize se věnuje vývoji událostí a jejich vzájemným souvis-

lostem v Rusku v minulém století. Valerij Pjakin je ruský analytik, komentátor politických událostí, známý pořadem „Otázka, odpověď“ na internetu. Propagátor myšlenky společné bezpečnosti ve světě na základě KOB a znalostí teorie řízení DOTU.

Fórum bylo rozděleno na dvě části, v první zazněly referáty a představení uvedených knih, ve druhé se pracovalo v neformálních skupinkách nad účastníky navrhovanými tématy. Přednášející ve svých příspěvcích hovořili o vlivu globálního zápalu na založení Československa v roce 1918 při rozpadu Rakouska-Uherska, o roli Československa při zakládání státu Izrael, o postavení Československa mezi nejvyspělejšími státy světa své doby, ale také o jeho rozpadu v roce 1993. V debatě tvář tvář se v pracovních skupinkách diskutovala témata jako třeba vzdělávací kurzy KOB, opravdoví hrdinové, egory a jejich vliv na člověka, role rodičů a prarodičů ve výchově a vzdělávání mladé generace. Na konci moderátoři jednotlivých skupinek přednesli publiku stručně obsah a vývoje z debaty a zejména představu na pokračování započaté práce. Toto shledávám nejdůležitějším z celé proběhlé akce. Výsledky budeme moci zhodnotit na podzim na další konferenci.

MIROSLAV HAVLÍK



14. 2. 1945 byla budova školy Na Smetance zasažena třemi velkými bombami. V r. 1948 byla opravena do původního stavu. Vedlejší škola obecná byla zásahem natolik poškozená, že došlo k jejímu stržení.

vnikaly do budovy okny i střechou. Nacisté střeží hlavní vchod vysílací budovy. Mohutná palba se nese i od nedaleké budovy školy Na Smetance, kde se opevnili přes sto dvacet esesmanů.

Ulicí nelze proniknout. Nezbyvá, než se prokopat ze sklepa do sklepa až do domu naproti škole. Odtud začal prudký boj. Do oken školy letí pěst za pěstí. Pro dým není vidět. Deset mužů obejde Smetanku ze zadu.

Na adresu nacistů letí rázná výzva: Vzdejte se! Po kulometné palbě zní výzva opět. Němci už palbu neopětují. Na okna školy míří kulometry. V té chvíli se za ro-

a Záruba. Spolu s nimi i dva britští vojáci - seržant Thomas Vokes a vojín Viliam Greig. Těmto se před několika měsíci podařilo uprchnout z německého zajateckého tábora. Angličanům se podaří přesvědčit německého velitele o tom, že jedná s příslušníky britského parašutistického oddílu, kteří byli shozeni jako předvoj spojeneckých armád. Německý kapitán s nimi jedná v místnosti, kde je dnešní byt školníka, a podepisuje kapitulaci listinu.

Kapitulace posádky Na Smetance se stala jedním z rozhodujících momentů v boji o rozhlas. Na památku této historické události je

vý pracovník. Vzpomínal: „V roce 1945 jsme byli (celá oktáva) totálně nasazení na Nákladovém nádraží Žižkov. Spojenecké letky přelétávaly nad Prahou, nevím, proč bombardovaly Vinohrady. Já se po čas náletu schoulil do klubka a doufal jsem, že vyvážnu ve zdraví. Krajní letoun shodil pumu přímo na průčelí školní budovy Na Smetance, další zasáhla postranní křídlo. Obecnou školu stojící vedle reálný zásah zcela zničil. Další 27 pum spadlo porůznu do Riegrových sadů.“

Vybráno z publikace „Moje, tvoje Smetánka“, kterou sestavila ředitelka školy Hana Vítová (nw)



SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 242/2020, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.
Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční rada řídí: Jan Míňář.

Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.
Distribuci vede Alena Grospičková.
Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152, internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).
Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 22. 4. 2020.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.